

Jarní pohoda

Bum, bum, křáp – ozvalo se před pátou ráno před chalupou, až staříkova postel poskočila.

„Co balantuješ hned po ránu, šak ešče ani není světlo!“ Obrátil se našťavaně staříček ke své polovičce a bral se ven z postele.

„Co já? Já nic nedělám, to je venku, asi nekerému chybí cesty a jezdí se svým autem po pankejtě a kontroluje tam díry, lesti sú už dost hluboké,“ hájila se stařenka.

„Ať jich čert zebere aj s jejich kamiónama!“ Popřál šoferovi šťastné cesty staříček a drápal se zpět do postele. Ještě se ani znovu neuvelebil a z venku se ozvaly další rány.

„To sa nedá! Zas jede další umělec, co vymetá ty d'úriska. Nestačí, že jede jak blázen, ale asi ešče není probraný a nevidí na cestu,“ brblal stařík a mrzutě hleděl do nového dne.

A opravdu nový den se nějak nevyvedl. Venku bylo tak nijak. Slunce bylo pod mrakem a nebe se rozmýšlelo, jestli pustí do našeho kraje sluníčko, nebo je nechá jenom pro Prahu a okolí, jak včera předpověděli ti pánové, co si vymýšlejí počasí. Ke staříčkově špatné náladě nepřispělo ani to, že si při snídani rozbil svůj oblíbený hrneček s kafem.

S převelikým brbláním uklidil to nadělení na zemi a odnášel střepy do popelnice. Při té příležitosti si všiml, že se náklad'ákům podařilo spojenými silami vytlouct zbytek asfaltu, kterým po zimě cestáři díry zalepili.

„Fšecker ide ve zkázu,“ okomentoval situaci staříček rčením, které podědil od kohosi staršího, „nic nemože měť žádného trvání, všecker mosíja ludé zkynožit'.“

Při monologu zdvihl oči od země, aby se podíval k nebi. Ale moc si nepolepšil. Jeho zrak padl na zrcadlo, které tu bylo od minulého roku, aby se dalo lépe vyjízďet z boční uličky. Zrcadla kus chybělo.

„Tož aj to komusi zavazalo, že teho kus urazil! Nájspěš to byla práca nekerého z tých, co nám tu dělajů z cesty tankodrómm, protože tak vysoké autiska majů enom oni a v jezďení po krajnici sú mistři světa. Ešče, že tam u teho šraňku nešel nikdo z ludí, nedajbože děcko,“ komentoval neutěšenou situaci v dopravě stařík. „To by přejětý člověk velice těžko pochopil, kdyby mu jeho neščestí nekdo vysvětloval průpovídků, kerů ten nepořádek v dopravě omlůvajů odpovědní aj neodpovědní: ...je to třeba! Doba si to žádá!“

Na potvrzení jeho slov, se na cestě v plné rychlosti míjel náklad'ák naložený kládami s kamionem se známým logem Z. S. Během několika minut se situace opakovala v obráceném pořadí. Jiný náklad'ák vezoucí klády jel směrem k horám a prázdný rachotící kamion s vlekem uháněl dolů k městu. Stařík tentokrát už nečekal na nic dalšího. Jenom se chytil za hlavu a utíkal zpět do chalupy. Asi bylo těch „novinek“ i na něj trochu moc. Jen odborník na odezírání ze rtů by zjistil, že si stařík potichu brble:

„Co je moc, je moc! Ale celá kráva do polévky?! Tož to je o nemoc!“

Jan Surý

